

Nr. 2 • Juni 2020 • 3. årgang

Menighetsbladet

for Mo, Nord-Rana og Gruben

Gudstjeneste igjen

Etter at alle kirker har vært stengt, er det nå åpnet for gudstjenester igjen, men med strenge smitteverntiltak. Bildet er fra den første

gudstjenesten i Mo kirke, Kristi himmelfartsdag, idet de første kirkegjengerne har begynt å finne sine plasser. Side 4 og 5

Andakt

Studietur til Israel og Palestina

Digital barnehage

Kirken og krigen

Side 3

Side 6

Side 7

Side 8

Aktiv 100-åring

Fra Nord-Rana menighet

Fra Mo menighet

Fra Gruben menighet

Side 9

Side 10 og 11

Side 12 og 13

Side 14 og 15

DEN NORSKE KIRKE
Mo, Nord-Rana og Gruben menigheter

Generelle henvendelser:

Kirketorget for Kirken i Rana
Sørlandsveien 54, 8624 Mo i Rana
Kl.10.00 - 14.00 • Tlf. 75 12 33 00

Nord-Rana menighet:

Sogneprest:

Magne Olav Løvlien 479 74 847

magne.lovlien@rana.kirken.no

Menighetspedagog:

Berit Evelyn Moss 479 74 832

berit.moss@rana.kirken.no

Diakoniarbeider:

Bente Viola Persen 479 74 830

bente.sandberg@rana.kirken.no

(ny mailadresse kommer, se rana.kirken.no.)

Kirketjener:

Kennet Berg 479 74 825

kennet.berg@rana.kirken.no

Nord-Rana menighetsråd:

Sørlandsveien 54, 8624 Mo i Rana

Bankkonto: 4509 4400345 • VIPPS: 61975

Leder: Bjørn Berntzen

bk-bern@online.no

Mo menighet:

Sogneprest:

Hanne Kristin Bondevik Sørli 479 74 843

hanne.kristin.sorlid@rana.kirken.no

Kateket (til ultimo juni):

Sølvi Ulvestad 479 74 827

solvi.ulvestad@rana.kirken.no

Kirketjener:

Svein Arne Johansen 479 74 823

svein.arne.johansen@rana.kirken.no

Kantor:

Anne Helene Jonassen 479 74 836

anne.helene.jonassen@rana.kirken.no

Mo menighetsråd:

Sørlandsveien 54, 8624 Mo i Rana

Bankkonto: 4509 4400337 • VIPPS: 62596

Leder: Iren-Marie Owe

iren_marie@hotmail.com

Gruben menighet:

Prestevikar:

Bjørn Engebakken 479 74 839

bjorn.engebakken@rana.kirken.no

Kantor:

Oddrunn Solberg 904 08 651

oddrunn.solberg@rana.kirken.no

Diakon:

Terje Solvi 479 74 831

terje.solvi@rana.kirken.no

Kirketjener:

Ole Bjørn Tuven

ole.bjorn.tuven@rana.kirken.no

Gruben menighetsråd:

Sørlandsveien 54, 8624 Mo i Rana

Bankkonto: 4509 4400329 • VIPPS: 77345

Leder: Robert Borge

robborge@online.no

Trosopplæring:

Prosjektleder:

Trond Aarthun 479 74 828

trond.aarthun@rana.kirken.no

Menighetsarbeider:

Reidun Sperstad 479 74 829

reidun.sperstad@rana.kirken.no

For øvrige kirkelig ansatte i Rana se
www.rana.kirken.no

Menighetsbladet

for Mo, Nord-Rana og Gruben

Redaktør: Else Øverli 918 10 485

elseoev@online.no

Grafisk design og trykk:

ID Reklame

Leder

Den rare våren

Vi har hatt en rar vår, en vond vår for mange, en ensom og kjedelig vår for enda flere, men også en vår der vi har fått lære noe nytt. Mye nytt. Om oss sjøl, om virus og smittevern og nye måter å gjøre ting på.

Kirkene har vært stengt for vanlige gudstjenester og andre arrangementer. Kristi Himmelfarts dag ble den første gudstjenesten avholdt i Mo kirke, og så etter hvert blir det gudstjenester også i de andre kirkene i Rana, men med begrenset antall deltakere og med spesielle hensyn til smittevern.

Godt er det likevel å kunne møtes igjen, selv om ikke alt er som før ennå.

De ansatte i kirka har fortsatt hjemme-kontor når jeg skriver dette. Og selv om de har vært delvis avstengt fra samværet med kolleger, har de vist en imponerende kreativitet i å finne nye måter å formidle kirkens budskap og holde kontakten med menighetene.

Jeg har tidligere anbefalt nettsida rana.kirken.no, og gjør det gjerne igjen. Der finner du fortsatt digitale andakter og ord til ettertanke som er laget i løpet av våren. I dette nummeret av menighetsbladet forteller vi om noe av det som har skjedd, og litt om hvordan det har vært å være prest og ansatt i menighetene denne tiden.

På rana.kirken.no vil du også finne oppdatert kalender for aktiviteter, samlinger og gudstjenester. Selv om menighetene nå planlegger for tilnærmet normal drift fra høsten og utover, kan det fortsatt skje noe som gjør at planer må endres.

Denne våren ble ingenting som planlagt. Menighetsbladet som kom ut før påske var fullt av forhåndsstoff om ting som ikke ble noe av. Ingen av oss ante hva som skulle komme da redaksjonen ble avsluttet. Mange,

spesielt i Nord-Rana fikk også bladet veldig forsinket, fordi situasjonen skapte problemer for pakking og fordeling til de mange som deler ut bladet. Skulle en lignende situasjon oppstå, eller noen av andre grunner ikke får bladet i postkassa, så husk at Menighetsbladet også er å finne i digital form på den samme nettsida; rana.kirken.no.

Pandemien er langt fra over, selv om Norge og mange andre land har begynt å åpne samfunnet igjen, og smått om senn kommer tilbake til en mer normal tilværelse. I mange av de fattigste landene i verden har det bare så vidt begynt, og vi vet fortsatt ikke hvordan utfallet blir.

I tillegg til sykdom og død, fører pandemien også med seg økonomisk krise som rammer hele verden. Som vanlig er vi i Norge privilegert fordi vi har store økonomiske reserver, og myndigheter som er villig til og i stand til å administrere fornuftige hjelpetiltak. Likevel er det mange også her i landet som rammes hardt økonomisk og opplever at det tar lang tid før hjelpen kommer.

I mange andre land vil nedgangstidene ramme mye hardere enn her hos oss. Det har noen i Den norske kirken tatt inn over seg, og startet en ekstraordinær innsamlingsaksjon til misjonsprosjekter og søsterkirker over hele verden. Det oppfordres til at menighetene samler penger til de misjonsprosjektene eller organisasjoner de allerede har samarbeid med. Og har ikke menigheten et misjonsprosjekt, er det kanskje nettopp nå en god grunn til å skaffe seg et.

Med ønske om en god og trygg sommer.

Else Øverli

Neste blad kommer i september

Neste nummer av Menighetsbladet er planlagt å komme ut i september. Frist for innlevering av tekst og bilder til bladet er 25. august. Menighetsbladet er i utgangspunktet gratis, men det koster penger for menighetene å lage bladet, så

hvis du setter pris på å få det i postkassa, er det velkomment med et bidrag. Kon-tonummer og VIPPS-nummer for hver enkelt menighet finner du i spalten ved siden av her, og på sidene for menighe-tene inne i bladet.

Andakt

Sånn er kongen!

Det er ganske typisk ham – Kongen. Å dra ut og møte folk der de er, rundt i helt vanlige boligstrøk. Han er en sånn konge som er tilstedeværende og nærværende. Nå har han vist det igjen! Han er opptatt av å være nær folk, og det skulle være underlig om han holdt seg unna i disse dager. Når det er krise, stikker en ikke av!

Her i Norge ble ganske mange imponert når stasbilen med A1 på nummerskiltet og kong Harald og dronning Sonja om bord rullet gjennom Oslo-gatene på 17. mai, og det er det grunn til. De viste seg som et kongepar som bryr seg om andre, og ikke bare setter seg vel til rette med god mat på slottet.

Jeg vet ikke om kong Harald hadde lest Filipperbrevet før 17. mai, men her minner Paulus om Jesu eksempel – han som ga avkall på en opphøyd tilværelse, *«ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik»* (Fil 2,6). I julesangen synger vi om ham som *«kom fra himlens høye slott ned til vår arme jord»*. Jeg tror kanskje ikke at Jesus ville brukt sin A-1 Buick Roadmaster 1939, om han hadde hatt en, men han var i alle fall opptatt av å komme seg rundt til steder der han kunne gjøre godt. Han gikk der helt vanlige mennesker bodde, så ikke etter de prangende husene, holdt seg ikke borte når det begynte å bli vanskelig. Jesu liv var å oppsøke de som tok imot, ikke minst de som var alene eller ikke hadde det så bra. Han var til stede, leget og lindret, viste at slik er Gud. Når det er krise, stikker en ikke av!

Når dette leses, har kirkedørene begynt så smått å åpnes igjen. I over to måneder har vi savnet å kunne samles i kirken, i fellesskap om Ordet, sang og bønn. I mellomtiden har vi måttet nøye oss med innspilte gudstjenester og samlinger, fra Rana og fra andre steder.

Vi har savnet, men selv savnet utgjør et fellesskap som er enda større enn det

Foto: Hanne Kristin Bondevik Sørlid

som finnes i Rana. Vi savner i solidaritet med dem som aldri vil få lov til å komme til åpne kirkedører, vi vasker hender og holder avstand i solidaritet med dem som ikke kan velge, men som lever under smittefarlige omstendigheter de ikke er herre over. Vi savner, fordi vi vet at mer lidelse ville være alternativet. *«For om ett lem lider, lider alle de andre med. Og om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg.»* (1. Kor 12,26). Vi er sammen i dette – med Gud og med hverandre, i Norge og i verden, både når det gjør vondt og når vi kan glede oss over rapporter om nye områder som er erklært frie for smitte eller annen nød. Gud tar ikke

lidelsen bort, men går inn i den med sin kraft, slik påskens fortellinger minner om. Jesus gikk like inn i døden for menneskers skyld og sto opp igjen, til evig liv for alle. Derfor kan vi leve med både smerte og glede og vite at vi aldri er alene. Om vi fortviler eller savner, går Gud ved siden av oss, med sine sårmerker i hendene. Om vi gleder oss, er vi del av et fellesskap som strekker seg over hele jorden, fra evighet til evighet, i alt det skapte. For livskraftene har en gang seiret over døden, og Guds sårmerker er et seierstegn til minne og inspirasjon.

Hanne Kristin Bondevik Sørlid

– Gud er absolutt ikke avhengig av et bygg for å være nærværende, skriver prost Karianne Egeberg Gullfjell, men hun er likevel glad for at det igjen skal være mulig å møtes til gudstjeneste.

Foto: Else Øverli

Den første gudstjenesten i Rana etter nedstengingen ble holdt i Mo kirke på Kristi himmelfartsdag.

Foto: Else Øverli

Kirkedøren er åpen! Vi får samles til gudstjeneste igjen!

De siste ukene har vi kjent på noen utfordringer som vi tidligere ikke engang kunne tenke oss. En av dem har vært: «Hvordan være kirke når kirkedøra er stengt?»

Som samfunn har vi mye erfaring med å håndtere kriser. Ikke minst ved kriser som rammer bredt, har det vært til trøst og hjelp for mange å ha en kirke å gå inn i. Tenne et lys. Reflektere. Kjenne det gode ved å være i et annerledes rom. Et hellig sted. Et rom som minner om at vi hører til noe som er større.

Så kom pandemien, hverdagen ble omgjort, offentlige bygg ble stengt, og dermed ble også kirkedøra lukket for folk. Det kjentes i grunnen helt merkelig. Samtidig ga det en påminning om at å være kirke er så mye mer enn å tilby et kirkerom. Å være kirke er mer å være en levende organisme, som er bevegelig, slik som Gud er bevegelig. Gud som absolutt ikke er avhengig av et

bygg for å være nærværende.

Samtidig trenger vi å komme sammen, dele fellesskap og være i dialog og kontakt. Denne tiden har kirken vært nærværende gjennom ulike digitale kanaler, men mange av oss trenger noe mer. Vi trenger å være samlet i selve kirkebygget.

Under hele denne perioden har det vært gjennomført gravferder, dåp og vielser, men med få til stede. Nå har heldigvis tiden kommet for at vi kan begynne å samles flere i kirkene igjen. Det betyr at det også kan være ordinære gudstjenester. Riktignok med de begrensningene som tilrås for smittevern.

I Den norske kirke er vi vant til at det er en gudstjeneste i en kirke i nærheten hver søndag og helligdag. Nå har vi så smått begynt med dette igjen. Denne tiden vil det riktignok være litt færre gudstjenester i Rana, og kan hende vi må krysse lokalgrensa og gå i kirken i nabosoknet. Kanskje kommer vi til og med inn i en kirke vi ikke har vært i før?

Å gjøre noe kjent i andre omgivelser, kan jo åpne for nye perspektiv og opplevelser!

Kirken i Rana tar smittevern på alvor for at det skal være trygt å gå i kirken! Derfor tas det hensyn til både antall gudstjenester og antall folk, men vi er på vei mot normalen! Det legges også ut informasjon på Kirken i Rana sin hjemmeside (www.rana.kirken.no), på Facebook (kirken i Rana) o.l. Også kan kirkekontoret selvstendig kontaktes!

Under disse rare tider kan vi særlig minnes om hvordan kirken lever på tross av alle restriksjoner, fordi kirken er folk. I en av de fineste salmene jeg vet om i salmeboka sies dette så godt:

Takk at din kirke aldri sover!
Mens jorden ruller uten stans,
ditt folk i vekselsang deg lover
for nattens ro og dagens glans. (Norsk salmebok 820 v.2)

Karianne Egeberg Gullfjell
Prost, Indre Helgeland

Glede over den første gudstjenesten siden mars

Antallet besøkende var begrenset til 50. Men da sogneprest Hanne Kristin Bondevik Sørlid kunne ønske velkommen til den første gudstjenesten i Mo kirke etter to måneders avstengning, var det god plass til alle som ville komme.

Smitteverntiltakene satte sitt preg på velkomsten til kirken Kristi himmelfartsdag. Flaska med håndsprit var det første som møtte oss, sammen med to kirketjenere. Både Svein Arne Johansen og Ole Bjørn Tuven var til stede for å vise oss til rette og føre liste over de som var til stede.

Lista er påbudt, og nødvendig for å kunne drive smittesporing om det skulle vise seg at noen av de som var til stede, skulle bli infisert av virus. Men den blir ikke oppbevart flere dager enn det som er påkrevet.

Annenhver benkerad var avspærret, og de plassene som var tilgjengelige, var markert med en gul lapp. Det var også satt opp skilt med påminning om å holde avstand og overholde smitteverntiltakene.

Mye var altså annerledes. Men gleden var dessto større hos de som var der, over å kunne feire gudstjeneste sammen igjen. Og de spesielle forholdsreglene gjorde det ikke mindre høytidelig da organist Anne Helene Jonassen intonerte forspillet til mektige «Deg være ære».

Sogneprest Hanne Kristin Bondevik Sørlid prekte over teksten fra Kristi Himmelfartsdag, da Jesus ble tatt bort fra disiplene, og forsvant i en sky: «Etter at Herren hadde talt med dem, ble han tatt opp til himmelen og satte

Det var høytidelig da sogneprest Hanne Kristin Bondevik Sørlid kunne ønske velkommen til den første gudstjenesten etter flere uker med stengte kirker.

seg ved Guds høyre hånd. Men de gikk ut og forkynte overalt, og Herren virket med og stadfestet Ordet gjennom de tegn som fulgte».

– Hvor reiste han egentlig, spurte hun. Hun pekte på at vi vet ikke hvor «himmelen» der Jesus sitter ved Guds høyre hånd er. Kanskje er Han midt blant oss, og nærmere enn vi tror.

Også for utdeling av nattverden praktiseres spesielle smittevernregler inntil videre. På samme måte som det ikke samles inn kontante penger til kollekt. Kollekten, som denne gangen gikk til Kirkens Nødhjelps ungdomsorganisasjon, Changemaker, måtte gis ved hjelp av VIPPS eller ved bankoverføring til menighetens konto.

Som prost Karianne Egeberg Gullfjell skriver i dette bladet, blir det noe færre gudstjenester enn ellers i Rana i ukene framover, men det betyr også at det

blir mer nærliggende å besøke kirken i nabomenigheten når det er gudstjeneste der.

Else Øverli

Kirketjener Ole Bjørn Tuven, som ellers har tjenestested på Gruben, var hentet inn for å bidra ved gudstjenesten, og førte listen med navn og telefonnummer på alle som var til stede.

Båttur på Genesaretsjøen og repetisjon av historien om stormen.

Utsikt over Jerusalem med kjente landemerker.

Vandring i Getsemane hage var et av mange høydepunkter på turen.

Studietur til Israel og Palestina

Da invitasjonen til studietur til Israel og Palestina med Kirkelig Undervisningsforbund kom i fjor høst, kjente jeg det godt i magen: Den har jeg lyst til å være med på! Stor takk til Rana Kirkelige Fellesråd for permisjon med lønn og støtte til turen.

Vi reiste fra Norge 6.mars, og det var begynt å komme koronaråd, vask hendene godt og host i albuen, men ellers var det ikke noe som tydet på at vi ikke burde reise. Mye forandret seg på flyturen ned, og det første vi gikk glipp av var overnatting i Betlehem, med fødselskirken og betlehemsmarkene. Vi ble derfor ombooket til hotell i Jerusalem og fikk nytt program dag 1.

Guide og foreleser

Vi reiste rundt med buss, overnattet stort sett en natt på hvert sted; på store

flotte hotell, mindre familiedrevne steder og en natt på flatseng i 40-mannstelt i beduinleir. Guiden vår var født i Sverige, men den lille jødiske familien flyttet til Israel på 1960-tallet. Hun hadde en flott måte å fortelle på. Og Fartein Valen-Sendstad, professor em, en fantastisk foreleser med enorm kunnskap, delte villig og svarte på alle mulige spørsmål fra vitebegjærlige kirkepedagoger.

Mange høydepunkter

Mye kunne vært trukket fram som høydepunkt, for det var flere høydepunkter hver dag. Men jeg kan ennå kjenne frysninga gjennom hele kroppen da vi i kirken i Magdala stilte oss i ring og sang «Laudate omnes gentes». 27 kateketer og menighetspedagoger, fra hele landet, uten å ha øvd sammen – det ble et «flerstemt himmelsk kor». Dette gjentok vi i flere av kirkene vi var inne i, da det hang store plakater om at det ikke var

lov å snakke, men synging var tillatt.

Stort var det å få være i Nasaret og bebudelseskirken, på Genesaretsjøen i båt og lese historien om stormen, å gå ned fjellsiden hvor Jesus hadde Bergprekenen, gå på tempelplassen, til klagemuren, vandre rundt Getsemanehagen og Via Dolorosa, og besøke Gordons Golgata hvor det er en modell av den tomme graven.

Vi opplevde aldri at det var utrygt i forhold til uroligheter eller koronapandemien som kom. Turen ble avsluttet litt før tida og vi ble booka om til siste fly ut av Tel Aviv og hjem 1,5 døgn før vi skulle. Vel hjemme ventet det oss 14 dager i reise-karantene og i tiden etter det, hjemmekontor og avlyste samlinger og gudstjenester.

Denne våren har vært annerledes. Jeg har et ønske om å få invitere til en kveld hvor jeg kan vise bilder og fortelle fra turen. Men om vi får det til vet jeg dessverre ikke enda.

Sølvi Ulvestad

Den digitaliserte barnehagen

I over 20 år har Trine Danielsen og Marit Nilsen sammen med de andre ansatte i Kirketunet barnehage arbeidet med digitale verktøy i barnehagen. Kunnskapen de har opparbeidet seg, er etterspurt av barnehageansatte i hele Norge.

– Da jeg begynte i barnehagen i 1997, hadde de første datamaskinene til personlig bruk begynt å komme. Vi har alltid vært nysgjerrige på framtida og de mulighetene som lå i de digitale hjelpemidlene, og fikk etter hvert overta noen gamle maskiner til bruk i barnehagen, sier Trine.

Startet med datarom

– Allerede i 1996 kom det en NOU (Norsk Offentlig Utredning) som omhandlet bruk av digitale hjelpemidler i barnehagen, forteller de, men det meste de har gjort har skjedd på eget initiativ og fordi de hadde en egen interesse for dette feltet. Trine har bak seg et IT-studium, og hadde derfor i utgangspunktet kompetanse på den tekniske delen, mens Marit har spesialisert seg innenfor pedagogikk.

De forteller hvordan de bygde datarom med flere stasjonære maskiner da de flyttet inn i de nåværende lokalene i 2007, og hvordan de har fulgt med når det har kommet nye duppeditter som kunne brukes i barnehagen.

– Pedagogisk hensikt

– Men forutsetningen for å ta det i bruk er at det har en hensikt pedagogisk, understreker de.

De forteller hvordan de har prøvd seg fram, og funnet ut hva som fungerer, og takket være en engasjert styreleder har de kunnet anskaffe nytt utstyr etter hvert som det kom på markedet, og dermed

Trine Danielsen (t.v.) og Marit Nilsen er opptatt av hvordan digitale verktøy kan brukes pedagogisk i barnehagen. Da vi var på besøk, var det hvalskjelettet på Rana Museum som kunne studeres og diskuteres i detalj ved hjelp av et bilde som ble blåst opp på skjermen.

Foto: Else Øverli

opparbeidet seg en kompetanse som få andre.

Det var da de deltok på en konferanse i Tromsø, at de tok kontakt med Senter for IKT i Tromsø, og gjennom dem fikk møte andre barnehager som var interessert i å ta del i erfaringene fra Kirketunet.

Nettverket vokste og mange har vært på besøk i Kirketunet barnehage, også representanter fra Utdanningsdirektoratet.

Mange henvendelser

I 2017 ble barnehagen tildelt den digitale barnehageprisen for sitt nybrottsarbeid.

– Vi får mange henvendelser, og har reist mye rundt. Men i det siste har vi også måttet si en del nei til å reise og presentere det vi holder på med. Det er enklere hvis folk kan komme hit, sier de.

De har også arrangert kveldskurs for andre barnehager i Rana.

– Vi kan vise hvordan de digitale

verktøyene kan brukes pedagogisk, og at det ikke behøver å være så vanskelig, sier Trine og Marit.

De er opptatt av at bruken skal ha en mening i pedagogisk sammenheng, samtidig som en også skal tenke etikk og at ungene tidlig skal lære en kritisk bruk av data og digitalt innhold.

– Noe så enkelt som at en skal spørre før en tar bilde av noen, lærer de tidlig. De kan også selv lage sine egne filmer, og lærer med det at det er ikke nødvendigvis slik i virkeligheten som det en ser på film.

Spennende er det også å kunne oppdage verden ved hjelp av et digitalt mikroskop. Eller når bilder kan blåses opp på en skjerm på veggen slik at alle kan se og diskutere dem samtidig.

– Selv om ungene i dag lærer å bruke en iPad fra de er ganske små, så er det ikke ofte i barnehagen at de sitter en og en alene med iPaden. Det er ikke slik den digitale hverdagen fungerer her, understreker Marit og Trine.

Else Øverli

Mo menighet under

Det er 75 år siden tyskernes kapitulasjon og fredsvåren 1945. Men hvordan var det egentlig å være kirke i okkupasjonsårene?

Vi vet mye om Den norske kirkes holdning under krigen, og hvordan først biskopene og seinere prestene reiste seg mot uretten som ble begått av okkupasjonsmyndighetene. Det førte til at de aller fleste prestene i statskirken nedla sine embeter våren 1942. Det gjorde de ved å lese opp et skriv, «Kirkens grunn», hvor det ble gjort klart at okkupasjonsstyrets forsøk på å bruke kirken til sine egne formål, ikke var forenlig med grunnlaget som kirken bygger sin virksomhet på.

Men de aller fleste prestene fortsatte som prester for sine menigheter, selv om de ikke lenger var statsansatt. De bodde fortsatt på prestegårdene, og noen steder kunne de bruke kirkene. Andre steder ble gudstjenestene holdt i forsamlingshus og andre lokaler som kunne være tilgjengelige.

Prost Sverre Widsteen på Mo var blant de prestene som leste opp dette skrevet fra prekestolen første påskedag, og med det nedla embetet, men han fortsatte som prest for menigheten her.

– For mange kom prost Widsteen med sin urokkelige tro på at en dag skulle landet bli fritt, til å stå som et sinnbilde på vår evne til å vente, skriver Axel Coldevin i Bygdeboka for Mo.

Sissel Karlsen, som var Widsteens pleiedatter, skriver i et leserbrev i Rana Blad i april i 2008 blant annet:

«Folket hjalp ham og hans familie, så vi hadde ingen fare når det gjaldt å få mat og klær under krigen».

Hun forteller også at da krigen var

På kirkegården finnes minnene om krigsårene i Rana, blant annet i form av minnesmerket for de sovjetiske krigsfangene som ble begravet der. Vi vil gjerne vite mer om hvordan kirka ble brukt.

Foto: Else Øverli

slutt, og prestene igjen mottok lønn for den tida de hadde vært uten fast inntekt, ble denne lønna gitt til gjenreisning av Finnmark.

At Widsteen og hans familie ble boende i prestegården, vet vi også fra andre tidsvitner. Og at det ble organisert innsamling, slik at de fikk det nødvendige, stemmer med andre opplysninger om hvordan prestene kunne fortsette sitt arbeid rundt om i landet.

Men ellers er det vanskelig å finne skriftlig materiale om hvordan kirkelivet på Mo var under krigen. Og om presten og menigheten hadde tilgang til kirken. Forfatteren og lokalhistorikeren Tor Jacobsen mener å huske at Mo kirke var stengt for vanlig bruk og det ble ikke lenger holdt gudstjenester om søndagene.

– Det husker jeg fordi jeg før det var tvungen kirkegjenger hver søndag. Og når Widsteen først kom opp på prekestolen, holdt han på minst en time. Det var en lettelse for en aktiv guttunge å slippe akkurat det, sier Tor.

Men han husker også at sakristiet var i bruk. Praktisk talt alt av organisert arbeid, også for barn og unge, var stanset. Bare avholdsorganisasjoner og religiøse organisasjoner kunne fortsette sitt arbeid. Derfor fikk de også stor oppslutning.

– Jeg meldte meg inn i «Yngres» gutteforening. Vi hadde vanlige møter i sakristiet i Mo kirke men hver 14. dag var det festmøte, og da ble det servert boller og kakao hos kjøpmann Hauknes, forteller han.

Det Jacobsen forteller, tyder altså på

krigen

at selve kirkerommet var helt stengt, eller forbeholdt okkupasjonsmakten, i alle fall en periode under krigen.

Men høsten 1944 ble det i alle fall holdt konfirmasjon i kirka, og det var for hele to årskull.

Hjørdis Hagen, født i 1930, og Solfrid Ziegler (Haukland), født i 1929, ble begge konfirmert da.

Solfrid Ziegler bekreftet at det var to årskull som ble konfirmert samtidig det året.

– De som var et år yngre enn oss, ble konfirmert samtidig. Men jeg kan ikke huske hvorfor, sier hun.

– Kunne det være at konfirmasjonen for ditt årskull ble forsinket fordi kirka var stengt i 1943

– Det kan hende. Men det var ikke noe vi var spesielt opptatt av. Jeg har faktisk ikke tenkt på at det var slik, sier hun.

Men hun husker at konfirmasjonsundervisningen foregikk i sakristiet.

Det bekrefter også Hjørdis Hagen, som også kan huske at de så spor etter overnatting av tyske soldater i kirka. Blant annet lå det rester av halm der. De tyske styrkene fra Finland og Sovjet ble trukket tilbake og utslitte soldater og hester var på veg sørover den høsten. Kirka ble tatt i bruk til overnatting, noe som skapte stor oppstandelse på Mo, ettersom oppholdet ikke bare var preget av pietet.

Dette er også noe Tor Jacobsen har fortalt om i en av sine bøker. Men det jeg ellers har kunnet finne om kirke- og menighetslivet på Mo under krigen, er som vist her, bare spredte glimt.

Om det er noen som vet mer om dette, eller kjenner til om det finnes noe nedskrevet om det, så tar jeg veldig gjerne imot opplysninger.

Else Øverli

Så sant været tillater det, er Sigrid ute og går i Talvikparken hver dag.

Foto: Else Øverli

Blir 100 år i august

Ingen har opplevd så mange omskiftninger i tiden som dagens 100-åringer.

Sigrid Hansen, født 8. august i 1920, er ikke noe unntak. Hennes historie er fortellingen om en ukuelig optimisme; ta utfordringene og gi aldri opp.

Sigrid vokste opp i en søskenflokk på seks. Det var fiskerbondedefamilien på Søberg i Vesterålen. Hun fikk tidlig erfare at havet gir og tar. Etter at far til venninna i nabohuset omkom på havet, gikk Sigrid ofte ned til båtplassen, der hun telte hvor mange menn som dro ut, for å være sikker på at alle kom velberget heim.

Tidlig fikk hun erfaring med alt arbeid som måtte gjøres på en gård. Særlig da hennes mor var syk. Men Sigrid lengta ut. Som tiåring hadde hun klart for seg at det var lærer hun ville bli.

Etter kurs på Fredheim folkehøyskole gikk vegen til Nesna, som tok imot førsteklasse våren 1941. Det var krig, enkle forhold, men det gode samholdet mellom lærerne og elevene gjorde tida ved Nesna lærerskole til ei rik tid.

I 1946 var drømmen til Sigrid realisert, og nå ville hun bruke kreftene i sin egen landsdel. Det ble jobb ved Bøstrand skole i Ballangen. Der møtte

hun også sin kommende ektemann, Hermann Hansen.

Fra 1963 var det Selfors barneskole som fikk nyte godt av Sigrids arbeidskraft. De fikk etter hvert tre barn, og da de flytta inn i nybygd hus, følte Sigrid seg som ekte ranværing.

Sigrid er en omsorgsperson, både i heimen og i skolen. Med sitt stille og elskverdige vesen har hun betydd mye for mange.

98 år gammel følte hun behov for en bolig med ekstra omsorg.. Da gikk hun selv til megler med sitt salgsoppdrag. Nå bor hun i Talvikparken bosenter.

I Rana lag av Lærernes Misjonsforbund har Sigrid vært med siden starten for 54 år siden. Hun er godt orientert om alt som skjer, ute og hjemme. I tillegg til aviser og bøker er det kryssord og sudoku som fyller tiden. Og så gåturene i parken som hun er så glad i. En føler seg alltid rikere ette rå ha besøkt Sigrid. Hun deler så raust av sitt innholdsrike liv. Og så har hun tryggheten i at «Alt står i Guds faderhånd». Godt å ha sin rike salme- og sangskatt lagret, og ta den fram.

Hun er ei varm, allsidig og evnerik dame, som mange vil være med og gratulere med dagen den 8. august.

Gudrun Strand

Nytt fra Nord-Rana
menighet

Vil du gi et bidrag til menighetsbladet
og til virksomheten i Nord-Rana menighet?

Du kan bruke Bankkonto: 4509.44.00345

VIPPS: 61975

Om å være ung i koro

Skolen ble til hjemmeskole, trening og fritidsaktiviteter ble borte og konfirmasjonen ble utsatt til høsten. For de unge har ingenting vært som planlagt denne våren. Vi intervjuet to av konfirmantene, Frida Haugane Kristensen og Martine Alexandra Gutvik. De har begge fått de samme spørsmålene.

Frida Haugane Kristensen

Martine Alexandra Gutvik

- Kjedelig hjemme, synes Frida

**Frida Haugane Kristensen
svarer slik:**

– Hvordan har det vært siden 12. mars?
– Det er veldig mye som har skjedd. Det kom så brått på, at vi ikke skulle på skolen. Vi fikk beskjed i siste time, om at vi ikke skulle på skolen på lang tid. Det har vært ganske kjedelig å være så mye hjemme. Det er jeg ikke vant til. Vanligvis så er jeg mye med venner og på trening – jeg er glad i å spille håndball.

– Hva har vært utfordringene?
– Mye skolearbeid hjemme. Mange innleveringer. Før så tenkte jeg at det kunne vært morsomt med hjemmeskole, men nå tenker jeg – aldri mer! Det blir så mye stress av å jobbe så mye alene. Det er vanskelig å motivere seg til å stå opp hver dag og starte med skolearbeid, og ikke være sammen med andre i klassen. Og det er kjedelig uten håndball! Det er egentlig lange dager hjemme. Jeg har aldri kjedet meg før.

– Hva har vært bra?
– Ingenting! Alt for mye fri! På en annen side er det bra å ha opplevd koronapandemien – for da vet jeg hvordan det er, om det skjer igjen. Jeg synes Erna og Høyre har vært veldig flinke! De har ikke satt for strenge regler – det er skikkelig

bra, det er fint at de slipper sakte opp – da kan jeg trygt møte flere av vennene mine – og det er skikkelig godt!

– Hva har du savnet?
– Vennene mine, jeg har savnet mest å være med mange venner. Jeg har faktisk savnet skolen ganske mye, og å være sammen med andre fra skolen. Og jeg har savnet å spille sammen med de andre på håndballbanen, jeg har savnet å holde i en håndball og få satt den i spill. Jeg har rett og slett savnet å se folk – slik som jeg gjør til vanlig.

– Konfirmasjon; hvordan var det å få alt rundt dette utsatt?
– Litt kjipt! Jeg ønsker at det hadde vært i mai! Likevel synes jeg det er bra at konfirmasjonene ble flyttet – for da kan vi ha flere gjester.

– Hva gleder du deg til?
– Vi skal begynne på skolen 2.juni – det blir bra, vi skal gå annenhver uke fram til sommerferien. Jeg gleder meg til jeg treffer jeg de andre i klassen. Vi skal ha arbeidsuke i uke 21 – blir flott! Jeg gleder meg til å ha gjester i konfirmasjonen til høsten. Og jeg gleder meg til at alt skal bli normalt og vanlig igjen. Jeg gleder meg til å være med venner.

Ny type desinfeksjonsmiddel

I disse koronatider har vi etter hvert blitt vant med at det unormale er blitt normalt. Men jeg var ikke forberedt på «spritproduksjon» i kirka på Ytteren. Her er et bilde som møtte meg da jeg kom ut av kontordøren min. Syntes det var ufattelig komisk og lovete at dette skulle i alle

fall få komme i menighetsbladet, og kan nå vise dere dette flotte bildet av menighetspedagogen og kirketjeneren i sving med å lage hånddesinfeksjonsmiddel etter oppskrift fra Folkehelseinstituttet.

Bente Viola Persen

onatider

Martine gleder seg til skolen

Martine Alexandra Gutvik svarer slik:

- Hvordan har det vært etter 12. mars?
- Vel, jeg har kunnet sove lengere om morgenen – det er jo bra, men det har vært litt rart – det er lange dager. Første uke var det godt – nesten som sommerferie, men deretter ble det kjedelig.
- Hva har vært utfordringene?
- I begynnelsen var de å ikke kunne møte venner slik som før, det har vært skikkelig dumt. Godt at det ble bedre etter hvert, at vi kunne møtes noen få. Alt går i et roligere tempo. Jeg har mer tid til overs – det er lengere dager. Det er rart å være hjemme når mamma og pappa kommer hjem fra jobb.
- Hva har vært bra?
- Vel, det er jo bra å slippe skoleveien, det å ta buss. Det er jo egentlig fint å ha bedre tid. Det er positivt at jeg har lært mer om å bruke internett og å bruke Ipad. Nå vet jeg mer om virus, før visste jeg ikke hva en «pandemi» var - det har jeg lært siden mars.
- Hva har du savnet?
- Skolen og vennene mine! Det jeg har savnet mest, er skolen. Det er fint at vi heldigvis snart skal være på skolen - er rart å si det – men jeg har savnet det,

og alle som jeg går på skolen sammen med. Jeg setter mer pris på at endelig får starte opp igjen. Vi skal snart ha arbeidsuke. Jeg og Frida skal være på Ytteren skole, det blir kjekt. Noen fag skal vi ikke ha, de får vi ikke mer, slik som «Mat og helse» - det er forresten et artig fag. Og vi får heller ikke valgfag – da vi ikke kan blandes med andre klasser, og så «Spansk» og «Friluft» – får vi ikke.

Trening sammen med andre! Jeg savner å dra på trening. Friidrett er morsomt!

- Konfirmasjon; Hvordan var det å få konfirmasjonen utsatt?
- Det var rart – rart at den måtte utsettes et halvt år. Jeg gledet meg så til det nærmet seg – til å bli konfirmert!

- Hvilke tanker har du om konfirmasjon til høsten? Hva gleder du deg til?
- Jeg gleder meg – jeg gleder meg mest til å treffe familie som jeg ser sjelden. Jeg er spent på hvordan det blir. Jeg gleder meg til å få fri – vanlig sommerferie. Jeg gleder meg til mer skole. Jeg gleder meg til å kunne klemme folk – at det ikke blir rart og skummelt.

Mens kirka har vært stengt

Det er lite hyggelig når kirker ikke lengre kan ha vanlige gudstjenester. Derfor har vi på Ytteren prøvd å bringe kirka litt ut i påsketiden. Med et pyntet kors, blomster, lys og tekster ved inngangsdøren fulgte vi opp søndager og røddager fram til Kristi himmelfartsdag, og håpet på at noen kunne finne glede i det, ved en ellers så unaturlig stengt kirke. Den skarpe gule fargen på krepapirblomstene på korset har blitt lysere og lysere etter hvert som de har stått ute. Tanken om å bytte de ut har vært der. Men, nå får vi heller ta det som et tegn på at det lysner og at noe annet overtar for dekoren, nemlig at det igjen åpnes for litt mer aktivitet i kirka. Selv om dette må skje gradvis og gjennomføres innenfor strenge regler, så ser vi på det med stor glede.

Bente Viola Persen

Vil du gi et bidrag til menighetsbladet
og til virksomheten i Mo menighet?

Du kan bruke Bankkonto: 4509.44.00337,
VIPPS: 62596

*Sølvi og hennes
melkekartongfigurer
har forklart både
påsken og pinsen
via Rana-kirkens
nettside denne
våren.*

Slutter etter 15 år i Mo menighet

Etter 15 år som kateket i Mo menighet, flytter Sølvi Ulvestad «hjem» til Ålesund. Hun har fått ny jobb i Spjelkavik menighet.

Både Sølvi og mannen Stig har vokst opp i Ålesund og har foreldrene der. De flyttet begge ut da de var 19 år, i første omgang for videre skolegang og studier.

For 15 år siden kom de til Rana som en ung familie. Nå har de tre voksne barn, som har hatt størstedelen av sin oppvekst her.

– Årene har gått, og nå er den yngste russ, så hvis vi skulle flytte, var tida inne nå, sier Sølvi.

Hun forteller at Spjelkavik menighet er en av Norges største menigheter, med hele 12 ansatte.

I Mo har hun de siste årene hatt mest

å gjøre med konfirmanter, og det er mange hundre konfirmanter som har blitt kjent med Sølvi opp gjennom årene, på samme måte som hun har gjort sitt beste for å bli kjent med dem. Nå blir det mindre arbeid med konfirmanter, og mer med trosopplæring for alle årsklasser fra 0 til 18 år.

Hun gir ikke inntrykk av at det er med lett hjerte hun forlater Rana.

– Jeg reiser fra verdens beste jobb her, og kommer til å savne folkene her og fellesskapet i kontorlokalene i Sørlandsveien. Det er ikke bare Mo menighet, vi har jo jobbet sammen i Rana, sier hun.

Ungdomskoret Mosing er et kapittel for seg i Sølvis arbeid i kirken i Rana.

– Mosing er kanskje det største makeknipet når jeg skal forlate Rana. Jeg vet ikke ikke hva som kommer til å

skje med Mosing, sier hun, men håper koret kan bestå, selv om det akkurat nå ikke er så mange aktive.

Sluttdatoen for Sølvis ansettelse i Mo menighet blir 31. juli. Men før det skal hun avvikle noen ferieuken, slik at siste arbeidsdag blir rundt sankthans.

– Det blir ekstra rart slik det ble denne siste våren. Jeg vet ikke om det kan bli noe slags avskjedsarrangement. Og årets konfirmanter har jeg nesten bare møtt digitalt etter jul. Nå håper jeg at jeg får anledning til å være med på konfirmasjonene til høsten, men jeg vet ennå ikke helt sikkert hvordan det blir, sier Sølvi før hun fortsetter med forberedelsene til videoen om pinsen, som blir spilt inn i kirken, og som legges ut på Kirkens nettside.

Else Øverli

Våraksjon på både vår- og vinterføre

En flott liten gjeng deltok på våraksjonen på Mo kirkegård 12. mai og gjorde en strålende innsats! Kanskje hadde været skremt noen, men de som var med fikk prøve både snø og barmark, og oppleve et hyggelig arbeidsfellesskap! Gikk du glipp av dugnadsdagen, men ser mer løv på din vei over kirkegården? Ta gjerne med en rive og rak litt neste gang du passerer; vi rakk ikke alt. Men finere ble det, og det i tide til 17. mai, i år også!

Hanne Kristin Bondevik Sørlid

Snøen kom og gikk, og Aksel Birkeland og Martine Ildgruben. Birkeland kunne også rake løv på barmark.

Anne Helene Jonassen (t.v.) og Sølvi Ulvestad lot ikke skremme av noen snøbyger.

TANKER I TIDEN «FORANDRINGER»

Noen ganger er forandringer nødvendige. Det kan smerte litt, men det kan også over tid føre med seg noe godt. Noen ganger er forandringer totalt unødvendige og uforståelige samt meget forstyrrende for hvordan en lever sitt hverdagsliv.

Siden denne koronaepidemien kom skyllende over oss, så har det medført store forandringer for alle og enhver å forholde oss til. Det ble bl.a. stopp på ordinære gudstjenester, noe som har medført en stor forandring for alle oss som på søndagene er besøkende av Guds hus. Det meningsfulle fellesskapet ble plutselig borte, vi får ikke høre Herrens ord, vi får ikke be sammen,

synges salmer sammen, ta nattverd sammen og å være stille sammen.

En kjenner på et stort savn etter tilhørigheten og samholdet en gudstjeneste er - en savner sin store og unike kirkefamilie.

Kirken i Rana med dens ansatte har vært dyktige å avholde små og korte digitale kirkelige handlinger og ære være dem for dette, men dessverre så er ikke alle på nett og har fått med seg disse gode og fine stundene. Savnet kan jeg tenke meg har vært ekstra stort for disse.

Med denne forandringen av både å ikke ha muligheten til å gå til gudstjeneste samt å ikke få høre Herrens ord

digitalt, har gjort at en har kjent på at en setter ekstra stor pris på sin kirke, dets innhold i ord og handlinger samt det gode fellesskapet.

En får bare håpe at vi snart får komme tilbake til vår kirke, at vi får tilbake vår trygghet og vår vanlige hverdag.

Avslutter med Erik Byes ord
«Mangt skal vi møte - og mangt skal vi mestre. Dagen i dag - den kan bli vår beste dag».

*Iren-Marie Owe
Leder Mo menighetsråd*

Nytt fra
Gruben menighet

Vil du gi et bidrag til menighetsbladet
og til virksomheten i Gruben menighet?

Du kan bruke Bankkonto: 4509.44.00329

VIPPS: 77345

50 aktive år i Gruben menighet

Øyvind og Asbjørg Grue har vært en del av menighetslivet på Gruben mer enn en mann-salder. I år er det 50 år siden de kom til Rana og Gruben.

Asbjørg er født og oppvokst i Gamvik kommune, mens Øyvind er født og oppvokst i Os i Østerdalen. De giftet seg i Gamvik i 1961.

I 1969 bodde ekteparet med sine barn i Gamvik kommune i Finnmark da Øyvind søkte og fikk stillingen i Rana, som var delt opp med 70 prosent som kirkeverge og 30 prosent som klokker i

den da nye Gruben kirke.

Ekteparet pakket sin Saab full av eiendeler og barn, og la i vei sørover. Dette var i slutten av februar i 1970, og det var grisekaldt og mye snø. De brukte flere dager på turen, og endelig kom de fram til Gruben sent en kveld, og fikk til slutt plass for å overnatte.

Øyvind var kirkeverge i Rana helt fram til 2007, mens klokker var han bare i 2 år, siden det ble klart at arbeidet som kirkeverge tok mer tid enn først antatt. Han fikk også være med på den store omveltningen og omstillingen i Rana på 80-tallet, hvor både koksverket og AS Norsk Jernverk ble nedlagt. I

denne tiden fikk han ansvaret for mange sysselsettingsprosjekter i Rana. Han satt også 10 år i KA, var aktiv i KrF, satt i skolestyret i Rana samt Landslaget for kirkegårds kultur. Han var også kirkeverge da den nye kirkeloven ble vedtatt i 1996, og hadde mye arbeid med organiseringen av det kirkelige arbeidet. Han var aktiv i byggingen av Gruben menighetshus, og Vestvikheia barnehage, som sto ferdig i 1990. Etter at han gikk av som kirkeverge, har han vært, og er fremdeles, aktiv i både Mannfolkklubben og menigheten i Gruben kirke.

Asbjørg begynte sitt arbeid i kirka på Gruben som vakt- og varmemester i 1974. Det er egentlig det samme som kirketjener, men hadde en annen betegnelse den gang. Under daværende ledelse av Marie Svanheim, ble hun fra 1972 involvert i mye frivillig arbeid i menighetspleien. Som kirketjener arbeidet Asbjørg frem til 2001, men hun måtte da slutte på grunn av sviktende helse. Hun var ikke mindre aktiv enn sin ektemann. Blant annet satt hun i Diakoniutvalget i Sør-Hålogaland bispedømme. I menighetspleien på Gruben er hun fortsatt aktiv.

Asbjørg og Øyvind Grue fylte nylig 80 år begge to, Asbjørg i september 2019 og Øyvind i januar i år. Gruben menighet skylder dem begge en stor takk for deres trofaste og lange tjeneste i menigheten og kirken. Vi håper vi får mange år til sammen.

Robert Borge

Asbjørg og Øyvind Grue har både hatt sitt arbeid innafor kirka i Rana, og vært aktive i menighetsarbeidet på Gruben i 50 år.

Foto: Robert Borge

En annerledes arbeidsdag

Vi har tatt en liten prat med to av dem som har hatt en helt annerledes arbeidsdag denne våren, kantor Oddrun Jonette Solberg og kirketjener Ole Bjørn Tuven.

– Hvordan har dere opplevd denne krisen og nedstengningen av all aktivitet?

Oddrun: – Det har jo vært en helt spesiell tid. Fra å ha normal aktivitet den ene uka, så gikk vi til null aktivitet uka etter. Det var veldig spesielt.

Ole Bjørn: – Ja, det var veldig spesielt. Vi hadde jo møte i teamet her på Gruben den tirsdagen, og på fredag fikk vi vite at alle de andre i teamet skulle ha hjemmekontor. Og så ble alle guds-

– Har dette påvirket dere personlig på noen måte?

Oddrun: – Ja, selvfølgelig. En tenker jo på alle de som ikke får se hverandre, og alle de som ikke får ha vanlig sosial omgang.

Ole Bjørn: – Det må være ekstremt vanskelig for de som ikke kan møtes, kanskje fordi de er i risikogruppe eller ikke har mulighet til å komme seg noe sted på egen hånd.

– Hva har dere savnet mest med arbeide i denne tiden?

Oddrun: – Barnekoret. Det har vært utrolig utfordrende å vite at det tar lang tid før vi kan møtes igjen. Men det har også vært et savn å ikke kunne spille i gudstjenester, samt at jeg savner jo også Gruben Mannskor. Det er noe med det å ha de daglige gjøremålene, få gjøre det jeg trives best med. Det har helt klart vært en stor utfordring.

Ole Bjørn: – For meg må det være å kunne treffe mennesker på en vanlig søndag. Hittil har vi nesten bare møtt mennesker i sorg, så det å kunne være til stede i de vanlige rutinene.

Kirketjener
Ole Bjørn Tuven

Kantor
Oddrun Solberg

– Kan dere si litt om hvordan dere har opplevd denne tiden?

Oddrun: – For meg så har det vært et stort savn å ikke kunne møte ungene jeg har i koret, men jeg har jo heller ikke kunnet være i barnehagene. Samtidig har det vært hjerteskjærende å se at de pårørende ikke har kunnet trøste hverandre i begravelsene, slik de kunne før. Jeg må si at den første uka, gikk det greit, men så begynte savnet å melde seg, og det er nok litt vanskelig. Men, slik er det.

Ole Bjørn: – For meg gikk det litt lengre tid før jeg ble litt utålmodig. Jeg hadde det nok helt greit de første tre ukene, men nå kjenner på at det skal bli greit å begynne å nærme oss normalen.

– Nå er det jo åpnet for gudstjenester for inntil 50 personer totalt. Hvordan blir det?

Ole Bjørn: – Det skal bli litt godt, selv om vi får litt mer å gjøre under gudstjenestene. Samtidig, en stund i hvert fall,

blir vi jo to kirketjenere samt to kirkeverter (på Gruben, i hvert fall), så det gjør jo arbeidet litt lettere. Men det blir jo litt mer vasking og desinfisering, så ting vil jo ta litt lenger tid. Samtidig har det jo medført en del ekstra arbeide. Vi har måttet sperre benker og lage avstand mellom deltakerne, men vi får det jo til. Men det blir bra å få gudstjenester igjen.

Oddrun: – Enig med Ole Bjørn. For meg blir det deilig å kunne spille til vanlig gudstjeneste igjen. Kunne vi nå bare snart få til at barnekoret kunne starte opp igjen, så ville alt vært bra. Men, flott å kunne ha en vanlig gudstjeneste igjen, selv om vi fortsatt må holde avstand.

Tusen takk for at dere tok dere tid til dette intervjuet. Lykke til videre med arbeidet, og hjertelig tusen takk for at dere har holdt kirken på Gruben gående i denne spesielle tiden. Vi sees på gudstjeneste.

Robert Borge

Fra kirkegården på Mo

Johannes Anderson Fjellmann

Nær kirkemuren mot Per Hellerviks gate finner man gravsteinen til Johannes Anderson Fjellmann. Det kan ikke være mange andre gravsteiner på kirkegården som gir så mye av biografien om avdøde som denne.

Johannes var svensk same. Far hans var reineier og lærer (kateket), men druknet i Bjøllåga, da Johannes var bare 5 år gammel. Mora dro som enke til Norge og giftet seg på nytt med Nils Madsen fra Arjeplog. De bodde i utmarken på Rasta under gården Reinforshoi. Et av deres barn var Ole Edvard, født 1870. Han tok senere navnet Edvard Masoni og ble en kjent Kina-misjonær.

Johannes ble satt bort og vokste opp i Langvassgrenda fra han var 8 år. Han arvet noen få reiner etter faren, men de ble visstnok beslaglagt av fattigkommisjonen for dekning til utgifter de hadde hatt for Johannes. Han fikk fattige ungdomsår. Han ble en vandringsmann. Om sommeren gikk han barbert, da hadde han tjærebredd føttene sine, og lysetran smurte han over hele kroppen om han fikk tak i det. Han gikk med en tre meter lang stav. Han brukte den som skistav til styring og brems, til å finne ut om isen var farbar, til å føle seg fram i mørket og til å vade strøme elver. Det sies at han ble bra mottatt og fikk stort sett overnatting og mat dit han kom.

David Øverli

Diakoni i koronatider

Når samfunnet stenges ned og man innser at man ikke lengre har mulighet til å utføre arbeidsoppgavene slik man pleier, kommer tankene fort inn på andre muligheter for likevel å opprettholde kontakt.

For oss som arbeider innen diakoni ble vi fort kontaktet av rådgiver Brita Bye som etter oppfordring fra Kirkerådet ønsket idéer for nye måter å være kirke. Dermed startet det deling av tips på hvordan vi kunne utføre diakoni i disse koronatider.

Det å kunne gi og få idéer har hjulpet på.

I ukene til nå har det blitt skrevet mange brev og telefonen har blitt flittig brukt. Kanskje har vi i denne tiden nådd lengre med arbeidet vårt enn vi kunne

håpe på. De som arbeider i helsevesenet har vært våre gode samarbeidspartnere. Når vi har tatt kontakt har vi blitt møtt med positivitet, og de har vært vår forlengede arm for å kunne være i kontakt med beboerne. For også dette skal de ha stor takk!

Den første aktiviteten som det åpnes for nå i diakonien, blir en utendørsaktivitet. Vi gleder oss nå til å planlegge for en utendørs sang og musikk-turné til bosenter og institusjoner rundt om i Rana. Da er vi litt tilbake på veien til det normale og vi håper mange får glede av det.

Vi ser i alle fall frem til å se igjen mange av beboerne, som vi har hatt kontakt med i våre månedlige besøk gjennom flere år.

Bente Viola Persen og Terje Solvi
diakoniarbeidere

Digitalt opplegg for seks- og toåringer

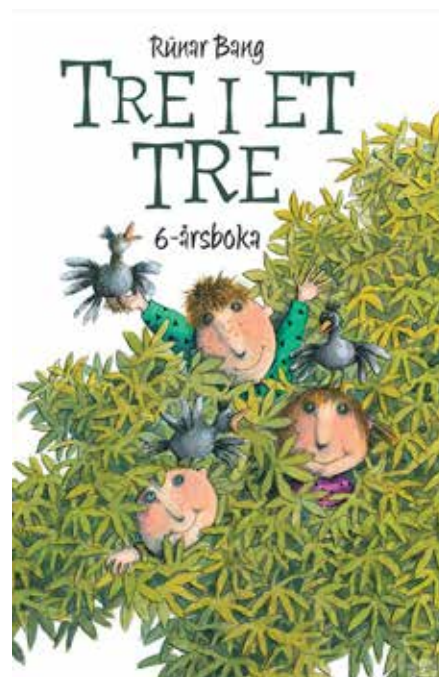
I år har vi måttet lage et digitalt opplegg for både seksåringer og toåringer. Alle seksåringene har fått invitasjon i posten. De som melder seg på, får e-post med en video fra sin lokale kirke. Utdelingen av boka (bildet) skjer ved den lokale kirken (med de til enhver tid gjeldene smitteverntiltak).

Unntak: Mo menighet hadde utdeling av 6-årsboka 23. februar i år, og Sjøna menighet deler ut 6-årsboka til høsten.

For toåringene er det også laget en video fra kirka, og boka blir sendt i posten til høsten.

Mo menighet deler ut boka ved Mo kirke (med de til enhver tid gjeldene smitteverntiltak).

Vi vet ikke ennå hvilket opplegg det blir for tårnagentene.

Aktiviteter

BABYSANG

Mandag kl. 13.30–14.30
på Kirketunet, Kirkegata 20.
Kontaktperson: Reidun Sperstad
Mandag kl. 13.30–14.30
Gruben kirke
Kontaktperson: Reidun Sperstad

SMÅBARNSANG (Ca. 3–5 år)

Mandag kl. 17.30–18.30
på Kirketunet, Kirkegata 20.
Kontaktperson: Reidun Sperstad

ÅPEN BARNEHAGE

Gratis tilbud til barn fra 0 til 6 år i følge med en voksen.
Tirsdag–fredag fra kl. 09.30–14.00
Kirketunet, Kirkegata 20.

JUBELKORE'

Barnekor for 1.–4.klasse.
Tirsdag kl. 17.30–18.30
på Kirketunet, Kirkegata 20.
Kontaktperson: Trond Aarhun

GRUBEN BARNEKOR

For 1.–3. klasse
Onsdag kl. 14.00–14.45
Gruben kirke, menighetssalen
Kontaktperson: Oddrun Solberg

GRUBEN GUTTEKOR:

Torsdag kl. 14.00–14.45
Gruben kirke, menighetssalen
Kontaktperson: Oddrun Solberg

GRUBEN FUNNYGIRLS

For 4.–7. klasse
Mandag kl. 14.00–14.45
Gruben kirke, menighetssalen
Kontaktperson: Oddrun Solberg

GRUBEN FUNNYGIRLS, gruppe 2

Onsdag kl. 15.30–16.30
Gruben kirke, menighetssalen
Kontaktperson: Oddrun Solberg

MOSING

Tensinggruppe for ungdomsskole og videregående.
Onsdag kl. 18.00–21.00
på Kirketunet, Kirkegata 20.

LØRDAGSKLUBBEN

For barn opp til ca. 13 år.
Lørdager kl. 11.00–13.00.
For datoer se facebookgruppen "Lørdagssklubben i Ytteren kirke"
Ytteren kirke.
Kontaktperson: Berit Moss

RANA KFUK-KFUM-SPEIDER

2 grupper: Stifinnere og vandrere/rovere
Tirsdag kl. 18.00–20.00
Kontaktperson: Magni Skogly
Tlf. 952 54 256

1. SELFORS SPEIDERGRUPPE

Kontaktperson: Kjell Øystein Braseth
Tlf. 95142306

HYBELMAT

Treff med felles middag for unge hybelboere.
Annenhver onsdag (uker med like ukenummer 12 – 14 osv.) Kl. 16.00–18.00
På Kirketunet, Kirkegata 20.
Kontaktperson: Reidun Sperstad

EXSULTATE

Tirsdag kl. 11.00–13.30
på Mo menighetshus, Kirkegata 16.
Kontaktperson: Bjørn Skogly

ARBEIDSSTUE

I YTTEREN KIRKE

Møteplass, med eller uten håndarbeid.
Annenhver mandag, kl. 11.00–14.00.
Kontaktperson: Bente Viola Persen

ARBEIDSSTUE

GRUBEN MENIGHET

Mannfolktreff tirsdag kl. 11.00
Onsdagstreff onsdag kl. 11.00
Sosialt samvær hvor kaffen og praten er viktigst. Ta gjerne med matpakke.

FRELSESARMEENS

DAGSENTER

Mandag og tirsdag kl. 09.00–13.00
Torsdag kl. 11.00–15.00.
Sørlandsveien 56.

BÅSMO & YTTEREN

KIRKEFORENING

Har møter hver første onsdag i måneden, unntatt i juli og i august.
Nye medlemmer er hjertelig velkommen!

Alle faste aktiviteter er nå avsluttet for sommeren. Det planlegges å starte med vanlig drift til høsten.

Det kan bli endringer hvis smittesituasjonen tilsier det.

Se internettsiden rana.kirken.no for flere opplysninger og oppdatert kalender.

Langneset, 8601 Mo i Rana
Tlf: 75 12 75 00 Åpent: 7.30-17(19), 9-14
Mail: bm@wulfsberg.no

www.sjule.no
E-post: firmapost@sjule.no
Telefon: 751 98 888

En drivkraft
for vekst på
Hegleland

Jernbanegt. 22, 8622 Mo i Rana • tlf: 75 15 17 71

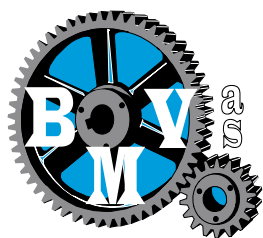

Strøm fra verdens vakreste kyst

Tlf. 24 t.: 75 14 35 55 • Fax: 75 14 35 50
E-post: karlo@albertsens.no
Adr.: Sørlandsveien 50, 8624 Mo i Rana
www.albertsens.no

Bjørklund Mek. Verksted AS
Steinbekkhaugveien 54, 8610 Mo i Rana
Tlf.: 75 12 21 99 • Mob.: 971 48 960

Selforsveien 61, 8613 Mo i Rana

Åpningstider:
Man-fre: 09.00-18.00
Torsdag: 09.00-19.00
Lørdag: 10.00-14.00

Frisør og velvære
Tlf.: 959 63 995
Storgt. 20

Finpuss
SALONG

Mama Rosa
Smaken av heime

En drivkraft
for vekst på
Hegleland

Tlf. 24 t.: 75 14 35 55 • Fax: 75 14 35 50
E-post: karlo@albertsens.no
Adr.: Sørlandsveien 50, 8624 Mo i Rana
www.albertsens.no

Planlagte gudstjenester

På grunn av den spesielle situasjonen og pålagte begrensninger, blir det noe færre gudstjenester enn vanlig denne sommeren. Vi bringer derfor ei samlet liste over planlagte gudstjenester i kirkene i Rana, i stedet for lister for hver menighet. Det gir oversikt over samtlige tilbud på den enkelte dato, for dem som eventuelt vil besøke nabokirka dersom det ikke er gudstjeneste i egen menighet.

I det bladet går i trykken er det på grunn av både smittevern hensyn og bemanningssituasjonen fortsatt noe usikkerhet om hvor mange gudstjenester som kan gjennomføres i løpet av sommeren. Det er derfor spørsmålsteget ved en del av de planlagte gudstjenestene. Og det kan fortsatt forekomme endringer.

Konfirmasjon 2021

Det er nå åpnet for påmelding til konfirmasjon 2021 i kirkene i Rana. Informasjon om planlagte datoer for konfirmasjon neste år og påmelding finnes på rana.kirken.no

Gudstjenester i Rana

31.05.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Ytteren kirke.
07.06.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Gruben kirke.
14.06.	kl. 11.00	Dåpsgudstjeneste. Mo kirke for inviterte. Dåpsgudstjeneste. Røssvoll kirke for inviterte.
	kl. 12.30	Dåpsgudstjeneste. Mo kirke for inviterte.
	kl. 17.00	Gudstjeneste Ytteren kirke.
21.06.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Gruben kirke. Gudstjeneste. Mo kirke Gudstjeneste. Ytteren. Friluftsgudstjeneste.
28.06.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Ytteren kirke. Ordinasjonsgudstjeneste Mo kirke for inviterte.
05.07.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Gruben kirke. Gudstjeneste. Nevernes kirke.
12.07.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Mo kirke? Gudstjeneste. Sjona kirke?
19.07.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Ytteren kirke. Gudstjeneste. Gruben kirke
26.07.	kl.11.00	Gudstjeneste. Mo kirke. Gudstjeneste. Røssvoll kirke?
02.08.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Ytteren kirke. Gudstjeneste. Gruben kirke?
09.08.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Nevernes kirke.
	kl. 17.00	Gudstjeneste. Mo kirke.
16.08.	kl. 11.00	Gudstjeneste Mo kirke. Gudstjeneste. Sjona kirke?
	kl. 17.00	Gudstjeneste. Ytteren kirke?
23.08.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Mo kirke? Gudstjeneste. Røssvoll kirke?
30.08.	kl. 11.00	Gudstjeneste. Ytteren kirke. Gudstjeneste. Mo kirke. Gudstjeneste. Nevernes kirke.

Det tas forbehold om endringer eller tilføyelser.

Konfirmasjoner til høsten

Det er planlagt konfirmasjonsgudstjenester slik:

Gruben menighet:

Gruben kirke lørdag 5. september og søndag 13. september.

Mo menighet:

Mo kirke søndag 13. september,

lørdag 19. september og søndag 20. september.

Nord-Rana menighet:

Ytteren kirke søndag 27. september, lørdag 3. oktober og
søndag 4. oktober.

Røssvoll menighet:

Røssvoll kirke søndag 4. oktober.

Nevernes menighet:

Nevernes kirke søndag 11. oktober.

Sjona menighet:

Sjona kirke søndag 11. oktober.

